

Starý dům stojí na výšině nad městem, dům holý, osamělý, pionýr příští ulice, která nevznikla. Stavební ruch se mu vyhnul. Sto metrů za ním žije periferie se svými hospodami, baráky na spadnutí i řadami moderních činžáků, se svými bédami i vzrušeními, biografy a nízkým barokním kostelíkem pro poslední zbožné nebo ukřivděné duše. Sto metrů za ním jsou nároží s pestrými tabulemi plakátů, kameloty, auto-drožkami, dělníky a kramáři. Zde je zapomenutý ostrov, skalina vyčnívající z moře, osídlená lidmi, vyvrženými na ni vrtochem vlnobití.

Dům má tři poschodí, je nevzhledný, zchátralý, špinavý. Nepěkně se kaboní šerá fasáda průčelí s otlučenými římsami, jimiž prokvétá barva cihel jako odřeniny na pokožce nuzákově. Okapní roury jsou prorezivělé, při lijácích z nich crčí voda po celé délce. Devatero důlků vyhlodaly již násilnické krůpěje v sešlapaném kameni chodníku, z nichž jeden je lepší druhého, a všechny se hodí armádě nezvedených dětí učitele Holuba ke hře v kuličky nebo k šoupání s fazolemi. Symetricky po obou stranách vrat civí skleněné dveře dvou krámů, k nimž se přichází po dvou schodech. Výhrůžně se tyčí oba holé štíty, po desetiletí marně toužící po soudruzích, kteří by skryli jejich nahotu. Rozbitá okénka záchodů, opředena pavučinami, mhourají ze světlíků, podobných odkrytým hladomornám. Na střeše stojí zkřivený hromosvod, jehož hrot se již dávno neblýská v slunci, a lávka kominíková je prohníla.